

Så blev det år 2000 ... og der kommer en hverdag

Før jul – hvor første nummer af Israelsmissionens Avis årgang 2000 blev redigeret – hørte man allerede nytårsbrag fra dem der tog forskud på det som pressen har kaldt *Historiens største fest*. Nytårsfesten år 2000. Verden over er der blevet konkurreret om at byde år 2000 velkommen på den mest iøre- og iøjnefaldende måde. Når fx Big Ben i London har slået nytåret ind, bliver – ifølge pressen – 330 millioner kroner brændt af i et kvarters festfyrværkeri.

Ikke et ondt ord om fest. Eller om festfyrværkeri. Men der kommer en hverdag. Nogle vil måske sige: der kommer tømmermænd efter fejringen af år 2000.

Kalenderen skifter fra år 1999 til år 2000. Bortset fra at det er et rundt tal, er det temmelig trivielt. Kalenderen skifter jo hvert år!

Fredsprocessen i Mellemøsten påvirkes næppe af et klokkeslag.

Messianske jøder i Israel får næppe bedre vilkår i det jødiske samfund fra det ene sekund til det andet.

Den kristne kirke som helhed får næppe syn for sagen i den midnatstime, at den er forpligtet på at bringe det bedste som den har fået fra Israel, tilbage til Israel.

Hverdagen kommer – år 2000 eller ej! Hverdagen er sejt træk. Det er mission også. Ikke mindst mission til Israel.

Desto vigtigere er det at bli-

ve mindet om at Jesus Kristus er den samme, i går, i dag, ja, til evig tid. I 1999, i år 2000 og fremefter.

Heldigvis ændrer Messias' trofasthed sig ikke med et klokkeslag.

I troen på ham håber vi på bedre tider for fredsprocessen i Mellemøsten. I troen på ham håber vi på bedre vilkår for messianske jøder i Israel. I troen på ham håber vi på at den kristne kirke som helhed vil få syn for sagen: at mission over for Israel er vigtig.

Hvor er det godt at det ikke er os der skal have Gud i vore hænder i år 2000 og fremefter, men at det er Gud der har os – og Israel – i sine stærke hænder.

År 2000 eller ej.

Med de bedste nytårshilsner i Jesu navn.

Kai Kjær-Hansen